

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 30. kimovca 1887.

List 39.

Zvel. Andrej Bobóla.

slovanski sv. mučenec, veliki poljski misijonar
in ud Jezusovega društva.

(Njegovo življenje, smert redkega mučenca in čudeži.)

Spisal po izvirnikih Alfons Luznik.

(Dalje.)

§. 5.

(Prihod Kozakov v Poljsko. — Pregarjanja katoliških duhovnov, sosebno udov Jezusovega društva.)

Zgodovinar Kolajewicz pripoveduje v letopisih pri letih 1651 in 1655 grozovite nesreče, od katerih so bili zadeti oni narodi vsled navalov razkolnikov, ki so, vse pokončevaje v onih deželah, širili po njih trepet in strah upepeljivši vasi in mesta. Obojega, puntarskega in odpadniškega duhá navzeti, pustošili so ubogo Poljsko. Njih besnost ne pozná ne meje ne mere, in njih slepa togota očituje bolj peklenški nego nečloveški značaj. Kralj Kazimir sam, bivši počeščen po papežu Inocenciju X z blagoslovljenim mečem in naslovom branitelja sv. vere, mora pobegniti in zapustiti svoje kraljestvo, da si poišče na tujem vernega zavetja pred besnimi sovražniki. Še le z Božjo pomočjo, za katero se je v gorečih molitvah priporočal, smé se zopet srečno poverniti na Poljsko in v bojih za vero in domovino slavno zmagati nad njimi. S tolikim vspehom pa je bilo ovenčano njegovo orožje leto potem, ko je bil vsled prikazni videne po očetu Juliji Maneinelli-ji l. 1656, v Levovu izbral za kraljico in zaštitnico vsi Poljski veliko Mater Božjo, kajti ko je ta verli sluga Božji dné, spominu sv. Stanislava posvečenega, molil in osodo poljske dežele priporočeval presveti Devici, ga ta zagotovi, da hoče v resnici biti kraljica in zaštitnica Poljakov, kar on takoj naznani iz Napolja, kjer je prebival, tamošnjim jezuitom, da to sporočé kralju.

A med tem napadejo Švedje Poljsko, Moskvičanje Litvansko in kozaki belo Rusko. V teh zmešnjavah grozovito koljejo katoliške kristjane. Puntarji, odrekši zvestobo pravnemu svojemu kralju, združijo se z razkolniki, da Poljsko uničijo in katoliško vero zatró po vsem kraljestvu. Kamor vderó ta divja kerdela, povsod pusté za sabo uplenjena in upepeljena mesta in vasi, cerkve in darilnike grozovito oskrunjene, pa prostrane razvaline, sedaj pokopališča brezštevilnim merličem. Toda največjo jezo stresa na kolegije in hiše Jezusovega društva,

in kakor so bili prej Švedje kolegije v Rigi, v Dorpatu idr. razrušili, tako razvalé sedaj razkolniki tudi Smolenskega. Njih vse gonobeči slepoti ni nič več sveto; svečeniki Gospodovi, pregnani po njih, morajo z drugimi nesrečnimi verniki vred bežati v puščave, in tam vsled prestanih nadlog, ali če se po nesreči saidejo s preganjavci tolovaji, poginiti pred ostrim mečem. Sporoča se, da je bil knez Czartoriski sredi telesa prežagan, njegova soproga in otroci pa grozovito umorjeni. Pripoveduje oče Nievski, da je enaka osoda zadela tudi kneza Sanguškega, brata smolenskega škofa, kateri je bil v Minsku vstanovil lep kolegij Jezusovemu društvu.

Da so se ti divjaki tako grozno maščevali osobito nad društvom, izviralo je to iz njim dobro znane okoliščine, ker so ravno vsled marljivega delovanja onih očetov zgubljali največ vspehov, in je katoliška vera zopet zacvetela. Bodisi privatno ali na javnem so namreč očetje Jezusovega društva krivoverstvo na vso moč pobijali, pa tudi z lece in v drugih za to priličnih razgovorih. Bog je blagoslavljal njih trud z neštevilnimi spreobrnjenji plemenitašev in starešin, pa tudi mnovega ljudstva. Najhujši trinogi so bili kozaki. Nad 2000 jih vdere z oboroženo strašno roko v Pinski in Ivanov okraj. Groza gre pred njimi, ogenj in razvaline so za njimi. Strašno klanje nastane, sosebno nad Božje činovnike se otresa neopravičeni serd divjaške čete. Izmed mnogih padlih žrtev naj se omenijo le sledeči: Janez Branszewski, poznanski škof; Vojteh Gawronski, naddiakou istega mesta; okoli 20 manjih samostanskih očetov po raznih samostanih, in še mnogo drugih redovnikov, ktere imenuje po imenu oče Jaroszewicz v svojem delu: „Poljska, domovina mučencev.“ — Iz Jezusovega društva je pričalo s svojo kervjo katoliško vero kaci 40 udov, neusmiljeno poklanih. Posebne omene vreden je Šimen Maffon, plemenite litvanske rodovine, in eden naj večjih dobrotnikov vilenskega novicišča. Materi Božji z vsemi občutki in mislimi udan, imenoval jo je v svojih govorih in spisih svojo Mater in Gospó. Ko je ta Božji sluga pridigoval na svojih misijah po Litvanskem, kjer so se bile vgnjezdile sovražne trume, dobí naenkrat poklic v Hrodek, polezijsko mesto, da nadaljuje v ondašnji župnijski cerkvi sveto svoje delovanje in brani vero, toliko preganjano v tej deželi, kar se nenadoma vsuje v Božjo vežo kerdelo razkolnikov. Najprej popadejo pridigarja, s silo ga vleko ven in tukaj ga z biči grozno pretepati. Po tem ga z žebli pribijajo

žaganico, in ker se njih oholi želji, naj se odpove katoliški veri. le noče udati, stergajo mu z vratu vse živce in kožo s herbta. ožgó mu vse ude. Naposled ga obglavijo 15. maja l. 1657, v 50. letu njegove starosti. Spomin tega Božjega moža se je dolgo ohranil po vsi poljski deželi, in živo se še hrani v Jezusovem društvu.

Sveti Sedež v Rimu je v bl. Bobólu priznal vzrok mučenstva. Kajti po vodilu sv. Avguština vzrok, kateri opraviči mučenca, ni še kazni ali kateri si bodi način smrti, ampak smrti vsled nasprotnega sovraštva svete vere. Kar se tiče bl. Andreja Bobóla, razvida se iz prejšnjih in apostolskih pravi, dognanih zaradi prištete med zveličane, da je preterpel mučniško smert vsled nasprotnega sovraštva zoper katoliško vero. Perva pripravljavna pravda se je veršila v Pinsku 2. oktobra l. 1712 pod vodstvom škofa Aleksandra Weszozkega. Ta prelat ukaže prenesti čudežno ohranjene ostanke omenjenega mučenca v ta za to odločeni kraj, pri katerem obredu ogovori očete Jezusovega društva z besedami: „Gaudete in Domino, iterum dico, gaudete et exultate cum hoc sancto itd.“

Druga taka pravda se je dognala l. 1721 v Vilni pod vodstvom škofa Konstantina Kazimira Brezowskega. Ta škof je v tej zadevi pisal papežu Klemenu XI: „Slava mučenstva in čudežev častitljivega Božjega sluga Andreja Bobóla živi po vsi poljski in litvanski deželi. Bobóla je bil glasovit misijonar v teh krajih, in jaz sam sem ga v svojih mlajših letih dobro poznal. Iz sovraštva do katoliške vere so ga razkolniški kozaki neusmiljeno umorili.“ —

Istega leta je pisalo o tem mnogo poljskih boljarjev v Rim, katerih pervopisi se še hranijo.

Po teh pravdah so bile dognane še druge v Pinsku in Ivanowem. Naposled na prošnjo cesarja Karola VI, Avgusta II, poljskega kralja, pa drugih kraljev, knezov in prelatov zaukaže papež Benedikt XIV l. 1730 apostolsko komisijo na dveh krajih v Poljski in na Litvanskem, in iz obeh krajev je došla poterditev, da je bil pravi vzrok mučenstva na strani preganjavcev, to je, da so bili kozaki najkrutejši zastopniki razkolništva, katero se je širilo po Poleziji in po vsem Litvanskem.

Da je mučenstvo popolno, zahteva se verhu tega še neogibno, da je mučenik umrl iz čiste ljubezni do Jezusa Kristusa. In ta ljubezen se ni pogrešala pri bl. Andreju, kajti vse žive dni, sosebno pa, odkar je bil duhoven, smé se ves čas imenovati počasno mučenstvo 40 lét, od katerih 36 je mučenec porabil zaporedoma v trudu in brambi katoliške vere, vselej želeč dati za vero svojo kri. Po tem takem smé se njegovo življenje imenovati pripravlanje k mučenstvu, ali njega krepostno sprejetje, katero se je popolnem izvršilo, ko je bl. Andrej dobil venec mučenstva. —

(Dalje nasl.)

Skerb za snažnost cerkvâ!

Sv. Karol Bor. sledeče vелеva v prospéh cerkvene snažnosti (Act. Mediol. P. I. p. 275): „Veliko skerb in trud naj imajo duhovni in cerkveniki za to, da se cerkev, altarji, žagrad in vsaka sv. posoda blišči v lepoti in snažnosti. Sv. Karol nadalje uči, kako naj se cerkev in altarji snažijo, on pravi: Dvakrat v letu, pred Božičem in Binkošti, naj umetni delavci vso cerkev od verha do tal očistijo prahú, pajčevine in vsake nemarnije. Ravno tako naj se godí zunaj cerkve, če je kaj prahú in madežev. Vsak mesec naj se cerkev znotraj tako visoko osnaži, kolikor človek z omelom seže; — ravno to naj se zgodi v žagradu; podobe in altarje je treba tisti čas

zakriti. Cerkevni tlak naj se v predvečer velikih praznikov popoldne pomeče, ravno tako drugo jutro po 1. opraviilu, če je bilo veliko ljudi pri božji službi. Tla naj se tudi v sredi tedna snažijo. Če je več praznikov zaporedoma, naj se pomete cerkev vsak dan proti večeru pri zapertih vratih. Vsaki teden naj se tudi pobrišejo z omelom klopi, altarne stopnice, vrata in druge stvari.

Preden se pomete, naj se voda po tleh poškropi, pa ne s celo roko, ampak kar s pomočeno metlo (ali pa naj se rabijo pripravna cedila), metla naj ne bo preostra, da se ne bo na tleh poznala, in preveč dergoila. Tla pred altarjem naj se vsak dan pometejo.

Kelihu in patene naj vsaj na 6 mesecev duhovniki snažijo s pozornostjo in spoštljivostjo v kaki posodi, ki se le zato rabi in za pranje purifikatorjev in korporalov (v to rabo in za pranje purifikatorjev in korporalov najbolj služi kufrena velisa skleda, ki stane 5 fr.) Verčki za mašo naj se vsaki dan pomijejo, vsak mesec pa posebno očistijo. — Perice naj cerkveno perilo posebej perejo, se vé, da morajo duhovni korporale in purifikatorije prati in izmiti v gori imenovani posodi. Kar pri snaženju paten, kelihov, korporalov in purifikatorijev ostane, se v sakrariji izlije.

Verhni altarni pert naj je vsak mesec drugi, dva spodnja se 4krat v letu premenita. Korporali naj bodo na 3 tedne, albe na 14 dni, pasi vsak mesec, humeral vsak teden po perilu. Purifikatorij naj se vsak teden, korroki za spovednike vsak mesec premené. Po vsaki maši naj se altarni pertovi z lepim omelom, nalašč zato kupljenim izbrišejo, in potem s koperto pogernejo, in koperta naj se vsak teden izpraši ali prah izbriše ali otrese, in koperta naj se na 3 mesece dobro prezrači.“

A. K.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Procesija v spomin zlate maše Leona XIII.*) Prelepa slovesnost bode prihodnjo — roženkransko nedeljo pri Devici Mariji na Dobrovi. Vis. čast. škofijstvo je o tem dalo naslednje naredbe:

V spomin zlate maše in v namen sv. Očeta papeža Leona XIII šla bode na rožnovensko (roženkransko) nedeljo (2. oktobra 1887) procesija Ljubljanskega mesta iz Ljubljane na Dóbrovo.

Slovesnost veršila se bode v sledečem vsporodu:

1. Od posameznih Ljubljanskih farnih cerkvâ odrine rožnovensko nedeljo zjutraj procesija med zvonjenjem ob takem času, da dospé vsaj ob 7 iz mesta na Teržaško cesto, kjer se posamezne procesije peterih mestnih fará zedinijo.

2. Od vsake fare gre kak duhoven kot vodnik procesije za križem. Ako se želi, smé se vzeti tudi kaka zastava seboj.

3. Sprevod pomika se potem redoma nekako do mitnice med molitvijo in petjem i. t. d. Od tod dalje pa je vsakemu prosto, iti naprej v rednem sprevodu ali pa ne, ker je pot dolga. Pred Dóbrovo na mostu (pri Razorjih) pa se vsi zopet vverste in procesija gre dalje v lepem redu med molitvijo in petjem proti Dobrovski cerkvi. Dobrovska procesija pride ji z banderom naproti, na kar se obe združeni podaste v cerkev Matere Božje.

4. Dospevši v cerkev brale se bodo nekatere tihe ssv. maše; ob 10 pa bo pridiga in na to velika sv. maša, med katero se bode s pušico pobiralo za sv. Očeta. S tem bode opravilo končano.

Stoletnica na Berdu. (Konec.) Naj sledé tú še nekatere čertice iz zgodovine te cerkve in fare.

Na Berdu je bila že pred par 100 leti podružnica Matere Božje in sloveča božja pot k svetemu Peregrinu. Bila je pod faro Dobovsko. Pere se v starih zapisnikih, da je bilo tu na leto po 700—900 ss. maš na čast sv. Peregrinu, ali pa na čast Matere Božje. Leta 1753 je bila cerkev predelana in od knezoškofa Ernesta Attemsja posvečena. Leta 1787 bila je v faro cerkev povzdignjena. Ker je bila pa premajhna, bila leta 1852 podaljšana za časa župnika g. Janeza Burgerja. Cerkev je zidana v mešanem, romanskem renesanskem zlogu in stoji na prijaznem holmcu: Berdu. Naj sledé še nekatere čertice o tukajšnih duhovnih pastirjih. Župnikov bilo je 10, in ti so čč. gospodje:

1. Mikolič Frančišk od 1787 do 1790.
 2. Zupan Boštjan od 1790 do 1791; umerl na Berdu.
 3. Greiser Frančišk od 1791—1800, bil je velik dobrotnik fare, kateri je 500 gld. zapustil za reveže, in umerl je 8. septembra 1800.
 4. Čebul Jurij od 1801—1804.
 5. Linkovic Fr. od 1804—1826; umerl je na Berdu 19. sušca 1826.
 6. Eržen Gašper od 1826—1834; pozneje bil je korar v Novomestu. Bil je mož strogega postopanja, oster in hud; stari ljudje ga imajo še zdaj v dobrem spominu.
 7. Bohinec Andrej od 1834—1846; pozneje nadžupnik v Cerkljah na Gorenjskem, kjer je umerl leta 1872.
 8. Burger Janez od 1846—1877; umerl je 8. sept. 1877.
- Bil je mož blagega značaja, strog, velik dobrotnik revežem, ktere je že v življenju zelo podpiral in zapustil po smerti jim vse svoje premoženje. Leta 1875 obhajal je prav slovesno zlato mašo.
9. Razboršek Jožef od 1878—1883; zdaj župnik in dekan v Gradu.
 10. Kumer Alojzij od 1883 do sedaj.

Kaplanov imela je ta fara 39; 30 jih je že umerlo, 9 jih pa še živi.

Izmed umerlih naj omenim nekatere znamenite: Šlakar Janez od 1816—1817; pozneje voja v pre-parandiji.

Golmajer Andrej 1823—1825, pozneje nadškof Goriški.

Prusnik Fr. od 1831—1833, pozneje korar v Novomestu.

Reš Janez 1833 pozneje dekan v Kranju.
Globočnik Janez 1864, pozneje nadškofov kaplan v Gorici.

Živih pa je še 9 bivših kaplanov Berdskih in ti so gg.:

Frid. Hudovernik, zdaj župnik v Lescab;
Zupančič Janez, zdaj vpok. župnik v Radomlii;
Anton Brodnik, zdaj duh. pomočnik pri sv. Križu;
Štefan Gnezda, župnik na Bohinjski Beli;
Jurij Dernovšek, duhovni pastir v Želimljah;
Matija Absec, župnik v Hutiču;
Fr. Andrejak, župnik v Mozelju;
Valentin Pečnik, administrator na Vranji Peči;
Janez Brence, župnik pri sv. Gregoriju.

Kteri so bili ustanovniki tej fari? Ustanovili so faro Berdsko župnik Peter Jungovič iz Černuč, ki je 5000 gld. daroval, potem dekan v Dobu Fr. Rejovic, ki je dal 500 gld., in drugi posamezni dobrotniki, ki so zložili 2000 gld.; vsi skup 7500 gld.; vsi ti so faro

vstanovili, ker so s svojimi obilnimi darovi temelj položili farnemu beneficiju.

Iz Mavčič, 23 septembra. (*Prelepe slovesnosti Lurški M. D. na čast. Pokopališče.*) Vesel praznik je bil mali Šmaren za prijazno Mavčiško faro; prenesli so kip Lurške Matere Božje z Bernardko v kapelico, ki so jo sozidali tik cerkve; blagoslovljeno je bilo pa tudi pokopališče, ki so ga zdaj razširili. Naj povem najprej, kdo je sprožil lepo misel, naj se Lurški Materi napravi kapelica in kako se je veršilo to delo.

Neka oseba iz Mavčič je videla lepi kip Lurške M. B. pri sv. Jakobu v Ljubljani; dopadla ji je ona na vso moč. Ko moli pred podobo, si začne misliti: o kako lepo bi bilo, ko bi imeli tudi pri nas v Mavčičah tako-le podobo. Pride domú in pové več faranom svojo misel in željo ter pristavi: za podobo Lurške M. B. hočem že jaz nabrati potrebnega denara, kapelico pa ji sozidajte vi. Naglo so šle te besede od ust do ust po fari in farani so se vneli za to napravo; samo vpraševali so se, kam naj postavijo kapelico? Zunaj na polje? Pa to ni kazalo iz raznih vzrokov. Kar dá oseba svet, tik cerkve naj se zida, tu se bo tudi največ molilo. Pa zopet težava: cerkvenega sveta ni ondi dosti za kapelico. Tu je prav radovoljno pomagal iz zadrege posestnik Miha Bohinec, sosed cerkvi, ter je odstopil toliko sveta, kolikor ga je bilo treba za kapelico. Delo se je začelo. Pobožni farani pa so molili k Mariji in sv. Jožefu, da bi se gladko izteklo. Da se je potreben denar nabral, sta skerbela posebno župan Matevž Zevnik in posestnik Jožef Zevnik, kterima naj Bog plača za trud!

Najprvo so dobili podobo Lurške M. B. iz Grodena na Tirolskem; izdelal jo je mojstersko g. Prinoth. Ljudje so je bili kaj veseli in se je nagledati niso mogli, ob enem so pa izražali željo, naj čast. g. župnik naroči še podobo pobožne Bernardke. Spolnila se jim je želja. Isti kipar jo je izdelal, prav lepa podoba je zares, če jo gleda človek, se mu zdi, da vidi otroka živega pred seboj, kako pobožno moli! Zelo je bil ta bogoljubni otrok všeč ljudem, posebno pa otrokom. Vedno so jo otroci hodili gledat v cerkev, kamor so bili začasno postavili oba kipa; kaj lepo je bilo videti, ko so posnemali malo Bernardko in stegovali ročice k Mariji in se drugi družega k temu spodbujali. Kaj stori že merteve izgled! Ob strani krila ima Bernardka majhen žepček, tu notri so začeli otroci nositi soldke, da je bil večkrat poln. O neki deklici povedó, da je šla celo ob cesti romarje prosit vbogajme, da bo mogla dati „ubogi“ Bernardki kaj v žepček.“ O lepa otroška dobroserčnost!

Pa tudi kapelico so pridno zidali. Ko je delo spelo proti koncu, se je obrnil domači prečastiti g. župnik M. Preželj do visokočastitega provincijala P. Evstaha Ozimka ter jih poprosil, bi li hoteli priti kapelico blagoslovit? Z znano postrežljivostjo so v. č. P. provincijal takoj obljubili priti. Dan za slavnost je bil tudi že določen: Mali Šmaren.

Že v predpraznik, v sredo, vladalo je veselje po fari. Snažili so pota, po kterih je šla drugi dan procesija; postavljali so mlaje ter razobesili nekaj zastav. Pozno v noč so delali ljudje in pripravljali olepšave. Tako se je Mavčiška fara oblekla za ta slavnostni dan v prav praznično obleko. Na večer pred Malim Šmarom in zjutraj tega dne se je razlegalo po Sorškem polji in tje okraj Save veselo zvonilo in strel iz topičev.

Zaželjeni dan, Mali Šmaren, je lepo sijalo solnce, veselje je bilo brati tudi na obrazih Mavčiških faranov. Ob 9 se podájo v. č. g. provincijal P. Evstahij na pokopališče ter ga blagoslovijo; po blagoslovu pa spregovoré nekaj priserčnih besedí, kakšen pomen da ima pokopališče.

Nato se podajo v farno cerkev in blagoslové ondi Marijin kip. Začne se procesija. Najpervo so nesli vsa farna bandera in tudi podružniške. Potem bandero sv. Alojzija, za katerim so šli šolski fantiči; za njimi je svetilo nekaj deklic v narodnih prazniških oblekah. Dalje so prišle šolarice v belih oblačilih. Za njimi so nosile 4 dekleta vijoličasto oblečene male vijolice v spomin Marijine ponižnosti, za temi 8 deklic v rožnati obleki, ki so nosile vertnice v spomin Marijine ljubezni, in za njimi 4 deklice v beli obleki lilije v spomin čistosti Marijine. Sedaj je prišla čast. duhovščina. V. č. g. provincijal v večerniškem plašču, spremljani od 7 gg. duhovni, kor sosedov. Za duhovni pa so nosile 4 dekleta, belo oblečena, Marijo na nosilu, za to napravljenem. Za Marijo pa je svetilo 20 odraščanih deklet ovenčanih. Nadalje so se verstili drugi ljudje. Med sprevedom pa so gg. duhovni peli lavret. litanije, ljudstvo je odgovarjalo. Pobožno so molili tudi sv. rožni venec. Spreved se je pomikal po polju; ginljivo je bilo ga videti, slišal si le častiti Mater Božjo, zvonovi so veselo priterkavali in strel je odmeval. Vse je govorilo: „Za Bogom častimo Marijo najprej!“

Ko spreved pride do kapelice, jo blagosloví v. č. g. celebrant in na to postavi vanjo Marijo in Bernardko. Potem je bilo darovanje v cerkvi za stroške kapelice. Po darovanju so stopili v. č. g. provincijal na leco in so lepo po domače opominjal poslušavce, naj se spominjajo Marije, jo obiskujejo in se ji izročajo. Ginjeno je poslušalo ljudstvo besede v. č. g. govornika; govorili so jih iz serca in segale so v serca. Naj farani ne pozabijo teh opominov! Po pridigi je bila slovesna sv. maša z leviti. Popoldne so bile pa pete litanije.

Prav res, vesel dan je bil, nepozabljiv za mnoge. Vesel tudi zato, ker jih je pristopilo k mizi Gospodovi krog 200 oseb. Popoldne so molili na glas sv. rožni venec pred kapelico. Naj se tedaj pridno izročajo farani Mavški Lurški M. Božji, pridno naj molijo pred njeno podobo za blagor dušni in telesni; ona pa naj varuje v. č. g. župnika in faro, ki je vneta za čast Marijino!

Iz Radeč poleg Zidanega mosta. Sedemnajsto nedeljo po Binkošti t. l. ob desetih so imeli naš ljubljenski kaplan čast. gosp. Matej Pintar pri nas poslednje sv. opravilo ter so se z nami po prav priserčnih naukih poslovili. Posebno ginljivo so se poslovili od svojih učencev bivši njih katehet. Bili so pri nas 3 leta in 2 mesca, ter so odšli v bližnji starodavni Šent-Rupert. Na vse strani smo bili z njimi prav zadovoljni. Bog jim obilno plačuj njih trud!

Naj toraj na tem mestu vsim nekdanjim prečast. gg., ki so tukaj pri nas pastirovali, zahvaljujemo se za njih trud in zakličemo: Bog ohranuj verle delavce v vinogradu Gospodovem zdrave in čvrste mnoga leta v blagor celi škofiji!

Od hervaške meje 26. sept. Predraga „Zgodnja Danica,“ sprejmi v svoj list, kako ste dve slovenski župniji Kočevske dekanije, namreč: Banjaloka in Fara pri Kostelu sprejeli milostljivega gospoda knezoškofa.

Vsaka vas, koder so se Milostljivi vozili, postavila je več mlajev, nekatere pa slavoloke z napisi. V teh vaséh Banjaloške župnije so bili postavljeni slavoloki z napisi:

V vasi Ajbel na prvi strani:

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Na drugi strani:

Čast in hvala namestniku Kristusovemu!

Na Brigi:

Slavolok, robci in vse, kar so lepega imeli.

Na Banjaluki nad župnijskimi vrati:

Hodie huic domu salus!

Na cerkveni vratih:

SanCtVs laCobVs apostoLVs, hVIVs eCCLesiae patronus aC tVVs, sIt In qVoCVaqVe ItInere tVo CoMes tVVs perpetVVs!

V Novih selih:

Knezoškofu! — Verni Novoselci!

Zakrament sv. birme so milostni gosp. knezoškof delili v Fari pri Kóstelu 632 birmancem imenovanih dveh župnij.

Slavolok pri Colnarjih s krasnimi venci na poprečnici iz beršljana in drugih gorskih cvetlic.

Na Verhu. Tu so bile sestavljene čerke iz samih smrekovih bodljik. Napis se je glasil:

„Našemu knezoškofu!“

Na cesti pri farni cerkvi:

Pozdravljen bodi, višji Patir. — Ki nam prineseš od Boga mir!

Na cerkvenih vratih:

PresVeta DeVICa MaRia naI tI IzproSI VeneC VeČne sLaVe V nebesih!

Razun tega so bili manjši slavoloki na Kerkovem, v Petrinji pred mostom, kateri veže Kranjsko s Her-vatsko, ter pelje na Brod pri Kupi. — Če tudi je ljudstvo ubožno na skrajni meji ljubljanske škofije, vendar je verno in zvesto Bogu in Božjim poslane in njegovim namestnikom.

Pogrebnice.

VI. Pogrebница splošna.

Grozna ura je odbila,
Nam prijetla pokosila,
Položila v grob telo.
Jezus, v žalosti smo svoji
Vsi pokorni v roki tvoji,
Ki storila nam je to.

Težko sicer je ločenje,
Bridko naše je terpljenje,
Ki ga smert prinesla je.
Ti Gospod nam daš živeti,
Tudi zapoveš umreti:
Tvoja volja zgodi se.

Jezus mora tudi vmreti,
Da nam grešnikom terpeti
V večnem ognju treba ni.
Zopet vstal je častitljivo,
Tudi nas bo milostljivo
Zbudil iz strohljivosti.

Naj le tvoja milost sega,
Jezus, do merliča tega,
Ki ga v grob zdaj devamo;
On za tebe se je trudil,
Ni popotnice zamudil,
Naj mu sodba mila bo!

Simon Gaberc.

Sveta Klara.

Vi kristjani, sem hitite,
V cerkvico: „Porcjunkola“; —
Pred oltarjem se učite,
Kaj ljubezen vroča zná!

Tukaj se poslavlja s svetom
Žlahtnih staršev žlahtna hči,
Pred spokornikom očetom —
Resno slovo govori.

Dragi kinč raz sebe dene,
Ga Frančišku v roke da, —
Božja jo ljubezen žene,
Bit' nevesta Kristusa.

Se nebesa veselijo
Pri pogledu miljenem;
Serca živih pa stermijo, —
Neumljivo to je vsem.

Drago si obleko sleče,
Prosto biti će sercé;
Vir nezmerno-sladke sreče
Vboštvo radovoljno je.

In obleko rasovnico
Sveti oče — hčerki dá;
V njo obleče spokornico —
Serca zgolj nedolžnega.

V samostan se ž njo zapira
Sveta Klara, svitla luč;
Nič neveste ne zavira,
Najdla je nebeški ključ.

Le za Jezusa živeti —
To Device skerb je zdaj,
Po nebesih hrepeneti,
Da doseže sveti raj.

Čisto truplo svoje tere,
Se nedolžna pokori;
Čisto dušo v solzah pere,
Od ljubezni vsa gori.

In postiti se ne jenja,
Dela, moli noč in dan;
Duše rešit pogubljenja,
Ni trenotek praznovan.

Kdo prešteje vroče zdihe,
Kdo molitve šteje vse —
Prebedéle nóči tihe
Svete Klare — matere?

Ni za sebe le skerbela,
Da bo srečna vekomaj;
Duš veliko je otela,
Jih vodila v sveti raj.

Množica devic velika
Se Svetnici pridruži;
Vsim svetosti živa slika,
V raj zavod svoj spremeni.

Vse v ljubezni je gorelo,
Kar jih kril samote zid,
Vse po angeljsko živelo,
Sebi, Cerkvi sveti v prid.

In Ljubezen v testamentu
Kdo je ljubil bolj serčno?
In Ljubezen v Zakramentu
Kdo vžival bolj sladkó? —

Kakor Klara — vse device,
Ki jih kril nje samostan,
So dušice, mučenice
Hrepenenja dan na dan!

Tako Klara je vodila
Serca k Sercu Božjemu;
Je vodila, vse storila
V čast in slavo Večnemu.

Muka vsaka bila sladka
Prenesena za Boga;
Noč terpežna vsel prekratka —
V družbi mil'ga Jezusa.

Tak živela je, terpela —
Svete Cerkve divni kras;
Večni slavi sprot bitela,
Sveta deva slednji čas.

S ternjem ovijála glavo
Zatajenja nekedaj —
Zdaj vživa večno slavo,
Večno slavo — sveti raj.

Sveta Klara, pomočnica,
Bodi tamkaj mila nam;
Prosi za nas, o devica,
Vse pripelji v Božji hram! —

S. M. Bonavent.

Razgled po svetu.

Na Dunaju se 11. vinotoka (oktob.) prične deržavni zbor. To pot pride na dnevni red naučni minister Gautsch in obžalovanja vredna osoda gimnazije v Kranju. Bog daj, da bi naši poslanci kaj opravili. Ko imajo Dolenjci 2 gimnaziji, Gorenjci in Notranjci pa nobene ne (ako se ljubljanska kot vsem vzajemna šteje), naj bi delali poslanci na to, da Gorenjsko zopet dobi svojo gimnazijo, ali če to nikakor ne, pa vsaj Notranjsko v enem svojih mest.

Blagri zedinjene Italije. Italija je bila srečna pred kaj časom, finančne razmere bile so v lepem redu, razun na Piemontskem, ljudstvo je bilo pravično vladano, posebno srečno v avstrijski Italiji. Drugač je postalo, ko so se Piemontčani polastili dežele. Nakladali so prehude davke, priklade, očitnim dobrotnim napravam dostikrat jemali glavnice, učne in umetnosti zaklade na tuje vlačili. Vsed zvišanih ali novih dajatev se je živež močno podražil, nastajalo pomanjkanje in lakota se je širila ter se stanje vedno hujšalo... Podaniki lombardo-beneškega kraljestva, kateri so poprej ustavljali se avstrijskemu vladarstvu, bi zopet radi prišli pod avstr. vlado. Naj le kdo vpraša prebivalce v Veroni, Padovi, ali celo v Brešiji, in prepričal se bode tega. Vojvoda Laurienski Alloa zaterjuje, da je bilo 150 milijonov potrošenih za to, da so Italijani glasovali za piemontsko vlado. Javna vprava se je silno podražila, 30 milijonov stala je skrivna policija. Treba je bilo pridobiti si časnike; en časnikar dobil je 8000 fr., da je pisal vgoden človek o couvenciji dne 15/9. Za inostranske časnike bilo je potrošenih 9 milijonov, samo zato, da so slavo peli zedinjeni Italiji, in odobraval in zagovarjali čino in ukrepe italijanske vlade.

Vladni svétniki tudi niso bili odveč varčni; o nekem ministerstvu popili so vradniki za 8000 fr. ruma v poletnih 3 vročih mescih, češ, da si vradniki moči pokrepčajo.

Jemali so denar posebno bolnišnicam, sirotišnicam in drugim enakim zavodom, ter se je velelo, da se mora znanprej toliko manj bolnikov in revežev v nje sprejemati. Ker je bilo toliko potratnih stroškov, je vlada vradnikom in vojakom dohodke močno znižala, stare davke zvikšala, in novih ustanovila. Res, da je finančni minister ravnotežje financ dosegel, pa pomisliti je treba, s kakovimi sredstvi — in s kakimi nasledki za Italijo? Uboštvo, pomanjkanje in lakota se širi, ter se je l. 1886 160.000 ljudi izselilo v južno Ameriko, kjer upajo lažje preživiti se, kakor v tako imenovani blaženi Italiji, kjer so silni davki, pomanjkanje in lakota. Čulo se je večkrat, da so Vipavke ali Goriške Bričke, ki so pomorance in drugo robo prodajale, dospевši do naše dežele vskliknile: „Oh srečna dežela! tukaj se bomo vsaj najedle.“ Tako tudi menda govore Italijani marelariji, brusivci, ki k nam dohajajo s trebuhom za kruhom. Ko sem undan cnemu takemu sestradanemu Italijančku rekel, da se mu slabo godi in nima kaj jesti v Italiji, je uni priterdil in rekel, da je na Laškem le enkrat v letu, to je, vedno gladan, in da se le na Kranjskem pošteno najesti zamore. Poglejmo italijanski parlament: to označuje sledeča dogodba. Družba ital. bankirjev „Reggia cointeresatta“, sklenila je z vlado prav vgodno pogodbo zaradi tabačne regije, stim pristavkom, da tej pogodbi parlament priterdi; da si družba privoljenje poslancev zagotovi, razdelila je med nje 2 milijona frankov. Minister Crispi je zvedel o tem, in komisiji naročil, naj to stvar preiskuje.

Komisija je to ravnanje kot nedostojno grajala, pa družega nič ne. Zdaj pa se vzdigne mladi pa možati poslanec Karlo Righetti, ter piše predsedniku zbornice sledeče pismo: „Če mi dekla 3 lire ukrade, imam jo za tatico; ker sem pa zvedel, da moji tovarši, ki izmikajo milijone, so le krivi neke nedostojnosti, hočem si svojo čast varovati s tem, da svoje poslanstvo ali mandat v Vaše roke nazaj položim. Italija, država ki obstoji iz krivično pridobljenih dežel, načelo krivice nosi vedno na čelu. Nji ne kaže družega, kakor da se spravi in sprijazni s Papežem, ter mu nazaj da dežele krivično mu poprej odvzete. Dokler sprava s Papežem ni doveršena, toliko časa ne bo imela Italija niti terdne podlage za svoj obstanek, niti pravega zaupanja in spoštovanja od inostranskih vevlasti in sploh od katoliških kristjanov. Oropane dežele so Papeževe in ostanejo ker vave rane na životu nove Italije.“

Prešerna Italija bi si rada pridobila še novih dežel. Toraj se je vtaknila v Masavo v Afriki; pa mesto slave žela je ondi ponosna Italija sramoto; italijanske čete so bile lansko leto popolnoma uničene. Italija je dobila to, kar je iskala, in odtistihmal je pač Italija ponižana. Bog daj, da bi jo pamet in resnica in pravica srečale, ter s tem bi bilo upati, da se položaj laške države, in ob enem stan katoliške Cérkve ter rimskega Papeža na bolje oberné. (Gl. „Correspl.“)

Laško in kolera. Zagrizene laške framasone Bog po koleri že več let k pokori opominja. Vradni izkazi iz Rima sami priznavajo, da jih je med 12. in 19. tega mesca zbolelo 105, izmed kterih jih je umerlo 38. Bolezen razsaja po več krajih v rimski okolici. V Siciliji že dolgo časa kosí; v Mesini jih je v 24 urah zbolelo 118 ter umerlo 49.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec oktober (vinotok) priporočeni v molitev:

Tretji red sv. Frančiška.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta papeža.)

a) Glavni namen:

Štirikrat že je naj višji učitelj in voditelj kerščanstva Leon XIII med svojim vladanjem vérnike po širnem svetu pozval, da bi pod zastavo ubozege sv. Frančiška v njegovem III. redu hodili pota popolnosti in pokore.

Vlada namreč nenavadna sličnost med revščino našega časa ter med bivšo zanikarnostjo za sv. Frančiška asiškega. Vihar pogube derví duhove in serca, kakor takrat tako tudi sedaj, v razuzdanost in nenasitljivo nasladnost. „Kakor v 12. stoletji, pravi sv. oče, tako je tudi sedaj ljubezen do Boga zelo omerznila; mesto nje pa gospoduje velika zmešnjava v spolnovanju kerščanskih dolžnosti, nekaj iz nevednosti, nekaj iz nemarnosti. V podobnem gnanji duhov in podobnem poželenji preživí večina ljudi svoje življenje, hrepeneč po zemeljskem dobrem ter služeč nasladnosti. V razkošnosti zapravljajo svoje imetje in hlepijo po tujem; hvalijo sicer bratovsko enakost ljudi med sabo, a kaj ko bolj govore o tej bratovski ljubezni, kakor pa da bi ravnali po njej; kajti dervé se za samopašnostjo; tista prava ljubezen do malih in ubogih pojemlje od dne do dne.“

Tudi krivovérce onih nekdanjih dni imajo posnemavce v sovražnikih Kristusa in njegove Cérkve današnjega časa. Takrat so skušali Albigeni po celi Evropi na skrivnem, in kjer so imeli moč tudi siloma izkoreniniti kerščansko vero in kerščanske šege, po drugi strani so pa terdili, da imajo pravi Kristusov uk in njegovo čisto postavo, ter so se zbog tega v svojem napuhu čiste imenovali. Vse je iz Boga, so rekli, cela naša narava, in zato je vse čisto, ter se ni treba nikake poželjivosti sramovati; in vsi smo enaki, zatoorej da ne more biti nikake gosposke, nikake postave, nikake posesti.

Dandanes pa čujemo taisto od skrivnih družb, kjer se jim namreč še potrebno zdi, da skrivaj delajo; čujemo, da prostozidarji oznanujejo „očiščeno“ kerščanstvo; in njihov uk, naturalizem, uk o popolnoma nepokvarjeni in neodvisni človeški naravi provzročuje ravno tisto zlo v šegah, postavah in imetji; ta nauk vodi v socializem (rudečkarstvo) in anarhizem (brezvladje), ki ne pozna ne postave, ne posesti, ne čednosti. In vendar se jih da veliko, veliko zapeljati. Gotovo sredstvo proti takemu zlu in taki pogubi ponudi le edino naš Zveličar Jezus Kristus — kajti v nobenem drugem ni zveličanja — in ponudijo tisti vsi, ki oznanujejo njegov nauk ter njegov zgled posnemajo.

Med temi sveti prav posebno sv. Frančišek v svojem uboštvu in zatajevanji sveta, v svoji pokori, v svoji brezmejni ljubezni do Boga in ljudi, sv. Frančišek v besedi in djanji v obče, in v pravilih svojega III. reda posebej. „Tako pripravno sredstvo, pravi Leon XIII, je bil ta III red proti zlu njegovega časa, da so kmalu bratovščine taiste verste izšle iz redovniške družine sv. Dominika in drugih vérskih redov. Da bi obnovil ter povišal rodovitnost tega dela, ki je bila nekaj tako velikanska, je sv. oče III red prenaradil in ga potrebam sedanjosti natančneje priravnal.

Molitveno apostoljstvo so tudi papež zelo pohvalili in njegovi udje naj toliko raji poslušajo njihov glas kot skupnega očeta ter se z njihovimi nameni zedinjajo, ker

kakor je rekel eden odličnih sinov sv. Frančiška, sta v tesni zvezi III stopnja apostoljstvena in III red asiškega spokornika in druga podobna društva. „Tu v III stopnji apostoljstveni, pravi, v občini sprave, bodo vse te zveze, ki se zbirajo krog križa Zveličarjevega, kakor v rodovitnem sadniku dobivale mnogo krepkih mladik, da vterdijo svoje verste. Sprava je potem tudi skoraj najimenitnejši namen pobožnosti k sv. Jezusovemu Sercu v obče. Zato bomo molili popolnoma v duhu tega Serca, če molimo za duha pokore za vesoljni svet, in za duha III reda, to je, posebne pokore, zlasti poklicane.

Kdo pa so poklicani? Teh gotovo ne smemo iskati med onimi, ki so se zgubili ter se morajo rešiti; temveč med onimi, ki še stojé, ki so še prijatelji in zavezniki Kristusovi. Da tudi oni ne bodejo omahnile, temuč da se vterdó in omahovajoče deržé in padlim pomagajo, je potreba duha pokore in kerščanske resnobe.

„Nikakor brez vzroka,“ govori Leon XIII škofom v pismu, s katerim je razpisal 1886 sv. leto, omenjamo pred vsem pokoro in prostovoljno telesno mertvenje, ki je del taistega; kajti saj poznate lastnijo časa: večina ljudi hoče živeti mehkužno ter se ničesar ne loti moško in serčno. Ti ljudje padejo zato v marsikako révo in zlo,“ ter prav posebno tožijo, govore sv. oče, „da je cerkvena postna postava vse preostra.“ „Ni čuda potem, če s takim življenjem onemorejo ter se polagoma popolnoma svojim strastim vdajo, če tudi morajo le-tem veliko več žertvovati. Čas je toraj, da take, nasladnosti služeče ali k njej se nagibajoče ljudi nazaj k zmérnosti in zderžnosti pripeljemo, da jih skerbno in natančno podučimo, kako ne le evangelijska postava, temveč tudi naravni razum zahteva, da sami sebe zatajujemo in krotimo svoje strasti, in da se greh ne dá drugač kakor s pokoro brisati.“

Ne morejo pa vsi stopiti v kak red, da bi tam živeli v pokori in popolnem zatajevanju samega sebe; a morejo ter morajo po vsi kerščanski popolnosti hrepeneti in pred vsem mora vsakdo pokoro delati. To je težko, če je kdo čisto sam ter sliši le splošnji Gospodov klic k pokori in popolnosti; veliko lažje pa bode ta naloga, če se človek derži natanko določenih pravil ter v družbi in zvezi eden drugemu podpira in pospešuje. To se zgodi v III redu. Cvetica življenja je delo nadcene; kjer raste in rodi, ondi postane zemlja raj; ako usahne in zgine, potem ljudje sami sebe ne morejo prenašati. Naj krasnejša cvetka nadplače je Serce Jezusovo, ki je, ker ni ničesar potreboval, ampak Bogu enak bil, samega sebe ponižal ter bil pokoren do smerti, do smerti pa na križi — zavolj nas ljudi ter zavolj našega zveličanja. Redovnik, in kdor koli se posveti popolnosti ter opravlja in dela nadcene, posnema visoko predpodo, ter se ji toliko bolj približa, kolikor več stori.

Molimo toraj za veliko število takih popolnih posnemavcev, popolnih prijateljev Serca Jezusovega, molimo za rast in prospéh III reda.

b) Posebni nameni:

6. *S. Brunon.* Duh pokore zagrešnemu svetu; kartuzijanski red; več zadév zaradi poklica; jetnišnice in kaznilnice.

7. *S. Marko papež.* Popolen konec kulturnega boja na Nemškem; vrejenje zadév na vzhodu; pomoč v otožnosti in obupnosti.

8. *S. Brigita.* Z molitvenim apostoljstvom posebno združene bratovščine; misijoni po Švedskem, Danskem in Severo-Nemškem.

9. *S. Dionizij.* Hude skerbi škofovskega poklica; zopetno zedinjenje razkolnikov z Rimom; več bolehnih duhovnov; več božjastnih.

10. *S. Frančišek Borg.* Jezusova družba. Španjska in Portugalska; vterjenje dednega plemstva po blagem mišljenji; ponesrečene družine.

11. *S. Emilija.* Združeno odvrčevanje nespodobnih podob in kipov; mir in kerščanska ljubezen do bližnjega, mnogim družinam in občinam.

12. *S. Maksimilijan.* Štajerska in Koroška; zopetno vzbujenje katoliškega samosvestja proti derznemu vedenju brezbožnih.

13. *S. Elvard.* Katol. Cerkev na Angleškem in Irskem; Božji blagoslov novopriporočenim; milostno odvrčevanje pretečih nevarnosti; moč v terpljenji in zaničevanju.

14. *S. Kalist.* Kat. društva in živeje delovanje v taistih; brezumni in brezvestni sinovi in hčere; več nepreskerbljenih otroč.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sleparsk deček za poboljšanje. — Nekteri potepini, da bi se obrnili na pravo pot. — Bolan grešnik, da bi se spreobrnil in prejel ss. zakramente.

Iz tedenske torbice.*)

Kajnovič in Abelski. Ti porednež, videl sem te pri omrežji pred velikim oltarjem; ti si prišel s svojim manjšim bratcem, in kako? S paličico v roci, pa ne z molitvenikom v žepu, ali saj nanj molil nisi! Tvoj mali bratec je bil zraven tebe tih in pri miru; ti pa si skoro ves čas šeptal in še nekega tovarša motil, da tudi on ni molil, akoravno je imel knjižico v roki. Prav nespodobno si se vedel undan med veliko sv. mašo! Kadar pa se ti je poljubilo, če tudi opravilo ni minulo, si pa potegnil seboj svojega ubozega bratca in si ga iz cerkve vlekel! ... Ti zanikernež, ali veš, da si ti Kanj, ki si ubil, to je, pohujšal svojega bratca in še druge otroke! Kdo vé, koliko si še drugemu storil, ker nimaš strahu Božjega v sercu? Spovej se svojega greha na tanko in poboljšaj se; če ne, bo tvoja osoda sčasoma Kajnova: ne boš imel miru na zemlji in ne zveličanja večnosti.

Vprašanje „muzovičema,“ ki sta pri dijaški maši imela roke na herbtu švederbenkarji na ulicah.

Ko je gotovo kot beli dan, da pri sodbi bode slehern moral od vsega svojega djanja odgovor dajati, kaj se Vama zdi, kako bo Vaji večni Sodnik „interpeloval, ko bosta pri sodbi stala?“ ... Precej zanesljivo utegne biti med drugimi to-le vprašanje:

Sta se li vidva katerikrat pred svojim šolskim vodjem vedla tako malo spoštljivo, kakor sta se ss. Kozma in Damijana dan 1887 pri dijaški sv. maši pred Menoj?!

* Pod ta naslov pride, kar se kaj dogodi, doživi, pripeti, naleti, vidi, sliši med tednom ali tudi že poprej, in ki utegne služiti v svarilo, zavračilo in poduk.

Svetujem Vama, poravnajta že pred sodbo take neupodobnosti, ker vesta, da pri sodbi bi bilo prepozno! Moram pa potrditi, da sicer večina, saj kar sem v naglici mogel videti, so se spodobno obnašali, tudi z molitveniki v rokah.

Pravili so, da v dan ko je bila sv. maša za prošnje k sv. Duhu, je polno dijakov zunaj med šenklaško cerkvijo in škofijo imelo „dirindaj!“ Lepa priprava k tako tehtnemu šolskemu opravilu! Bode pa spet tarvanje med letom in le profesorji krivi, ko bodo dvojke padale. — V neki drugi cerkvi jih je menda s kora med sv. mašo opazoval g. župnik in tožil je čez zanikarno obnašanje. Kaj bo iz take mladine?... Celo slepi pogani so spoštovali načelo: „A Jove principium!“ Kdor ne spoštuje svojega Boga, kako bo spoštoval svetno veljavo in oblast?

Listek za raznoterosti.

V uršulinskem samostanu so bile 29. t. m. tri gosposodičine med navadnimi slovesnostmi po premil. gosp. knezu škofu redovno preoblečene. Bog daj svojo milost in pomoč.

K zlati maši sv. Očeta pripravljajo se na Nemškem trije skupni oddelki: eden skoz Vratislav, drugi skoz Monakovo, tretji čez Freiburg. Ravno tako se pripravljajo lepe slovesnosti po mestih.

Mohorjeva družba razpošilja knjige za to leto, ki so: 1. Življenje Marije Dev. in sv. Jožefa, VI. snopič; 2. Franc Pirc, oče umne sadjoreje in misionar v Ameriki, — spisal P. Florentin Hrovat; 3. Zgodovina sv. katol. Cerkve, od dr. Iv. Križaniča; 4. Osmere blagrov na svetu, ali dolga pridiga za kratkočasno življenje, spisal A. Keržič; 5. Slovenske večernice, in 6. Koledar družbeni za l. 1888. — Zares, prav čudo veliko lepega in koristnega branja za tako malo denara, 100 soldov! priopomenjeno bodi, da v „Slov. Večernicah“ je med drugim podoba in življenje sedanjega papeža Leona XIII od g. Ign. Žitnika, kar je prav primérno za sedanjí čas, ko se vse pripravlja na obhajanje zlate maše sv. Očeta. — „Osmere blagrov“ g. Keržiča bodo radi čitali, kateri so poslušali, ko je sam imel več prav zanimivih govorov o tem v ljubljanski katoliški družbi.

Iz Cirknice, 28. sept. (Misijon idr.) Sv. misijon prične se pri nas 8. oktobra. Vodili ga bodo velečastiti očetje Lazaristi iz Ljubljane. Duhovne te vaje terpele bodo okoli 10 dni. Čas bo sedaj zato prav ugoden. Pospravili bodo ljudje do tedaj z njiv in travnikov poljske pridelke. Priprave so storjene. Tu v Cirknici ni bilo še sv. misijona.

Prav z veseljem in radostjo pričakuje pobožno naše ljudstvo velevažnega tega opravila. Večni Bog daj mnogo mnogo sadu, da bode vsej fari v dušni in telesni prid, v večni in časni blagor!

Naše šolsko poslopje je dodelano. To soboto bo slovesno blagoslovljenje in otvorjenje.

Stirnajsteri pomočniki v vsaki sili. Po zelji dobrega prijatelja naznanjamo njih imena, ki so: Sv. Ahacij, sv. Blaž, sv. Krištof, sv. Cirijak, sv. Dijonizij Areopagit, sv. Ilu (Egidi), sv. Erazem, sv. Evstahij, sv. Juri muč., sv. Pantabon, sv. Vid, sv. Barbara, sv. Katarina in sv. Marjeta.

Ker so ti veliki pomočniki za vsako potrebo, priporočujemo jim tudi za boljšanje sadanjega stanu sv. Cerkve in sv. Očeta Leona XIII. Kake 9dnevnicke njim na čast bi ne bile brez sadu.

Mnogim Mihaelom za god.

Svet' nadangelj Mihael
Brani Vas*) v sedanjem boju,
Reši slehernih Vas*) žel;
Proti zlób peklenških roju
Bodi dan in noč
Terdna Vam*) pomoč!
Kadar satan lazi v škodo okrog,
Ukroti naj njega večni Bog!
V ta namen zvestó molímo,
Vsi v ponižnosti prosimo.
In nebeški ti vojšak,
Ki vojenstev si pervak,
Glej, po svetu satan kroži,
Z drugimi pogubo množi;
Z Božjo vkléni jih močjó,
Pahni v brezno jih tamnó!

*) Ako se namesto „Vas“ „Vam“ postavi „nas“, „nam“ velja za vse, tudi za ne-Mihaele. Vr.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Č. g. župnik K. Lapajne 1 gld. — Brezovski 2 gld. — Iz Kroke prijatelj 2 gld. — Urša Fabijan 1 gld. — Č. g. župnik Mat. Jereb 5 gld. — Gosp. Fr. Silvester 2 gld. — „Internus“ 1 gld. — H. D. 50 kr. — Č. g. žup. Štef. Jaklič 2 gld. — Č. g. žup. F. Brulec 2 gld. — Prečast. g. žup. M. Tavčar 5 gld. — A. Zajec 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Fr. Perpar, kaplan v Šmarjeti, 41 gld. 34 kr. — Urša Pavčič 10 gld. 20 kr. — Stanislav Peharc 5 gld. — M. B. 5 gld.

Za pogorelce na Belskem: Č. g. K. Lapajne 1 gld. Za pogorelce v Pecah: Iz Kroke 1 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. g. župnik Janez Kapus 2 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. Val. Klobus 2 gld. (za kel.) — Č. g. župnik Fr. Dolinar 3 gld. (za kel.) — Ljubno po č. g. žup. J. Teranu 16 gld. (za zlato mašo). — Č. g. benef. F. Knific 10 gld. (za zlato mašo). — Č. g. žup. Št. Jaklič 5 gld. (za kel.) — Č. g. benef. Fr. Groznik 5 gld. (za kel.) — Iz Sore po čast. g. žup. F. Porentu 40 gld. (za zlato mašo) in č. g. žup. 2 gld. (za kel.) — Terstenik 10 gld. (za zlato mašo) 5 gld. (za kelihe). — Z Iga 40 gld. 50 kr. (za zlato mašo), darovanih v farni cerkvi. — Č. g. žup. Jak. 5 gld. (za kelihe). — Preč. g. župnik 3 gld. in 1 tolarček. — Č. g. žup. L. Bergant 8 gld. in č. g. kap. J. Mikš 2 gld. (za kel.) — Preč. g. žup. Al. Košir 5 gld. in č. g. J. Zupanec 5 gld. (za kelihe.) — Č. g. žup. F. Brulec 3 gld. (za kelihe.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. V—l: Lepa hvala; bodite mož — beseda. — G. K—č: Hvala in pozdrav! — G. R—r: Prav vstreženo in prosimo večkrat takó. — G. K—r: Lepa hvala; vse se bode zveršilo po Vaši misli, kar največ moč. — Br. M. Alf.: Vsega ne moremo; nekoliko pa s hvaležnostjo, kakor ste prepričani; prijazno pozdravljeni. — G. Z—r: Vstregli; lepa hvala.